

עמ"ת (באר שבע) 26252-02-14 - עופר פרץ נ' מדינת ישראל

עמ"ת (באר-שבע) 26252-02-14 - עופר פרץ נ' מדינת ישראל מחוזי באר-שבע

עמ"ת (באר-שבע) 26252-02-14

עופר פרץ (עציר)

נגד

מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בבאר-שבע

[18.02.2014]

בפני כב' השופט גד גזעון

העורר וב"כ - עו"ד עופר קופרמן

ב"כ המשיבה - עו"ד דקלה סרן

החלטה

ערר על החלטת בימ"ש השלום באילת (כב' השופט ליאור ברינגר) מיום 11.2.14, במסגרת הוארך מעצרו של העורר עד החלטה אחרת, והופנה לשירות המבחן לצורך עריכת תסקיר מעצר.

כתב האישום מייחס לעורר עבירות של קשירת קשר לעוון, ומכירה של חומר מסכן האסור בהפצה לפי חוק המאבק

בתופעת השימוש בחומרים מסכנים.

עפ"י האמור בכתב האישום, מכר העורר לחשוד אחר חומר אסור בהפצה מסוג PB22 במשקל של 6.1 ק"ג נטו, וכן קרטון ובו אלפי שקיות אריזה ריקות בצבע כחול, תמורת סך 4000 ₪, ששילם לו החשוד האחר.

הראיות לכאורה להוכחת האישום הן תפיסתם של החשודים יחד ליד רכבו של החשוד האחר, כאשר הסם נמצא בתוך הרכב, וכן עדותו של האחר במסגרת אחת מההודעות שמסר לפיה העורר הוא שמכר לו את החומר. כמו כן, נתפס ברשות העורר סכום כסף גדול אשר עפ"י החשד התקבל כתוצאה ממכירת חומרים אסורים, ולדעת המדינה לא ניתן לו הסבר מניח את הדעת.

הערר מפרט את השתלשלות החקירה. נלמד כי העורר נעצר יחד עם החשוד האחר ורעייתו של אותו חשוד, העורר הובא בפני ביהמ"ש ומעצרו הוארך עד יום 3.2.14, במועד זה החליט ביהמ"ש להאריך את מעצרו שוב עד יום 5.2.14.

הסנגור ערר על החלטה זו, והערר שנדון ע"י כב' השופטת נ. נצר התקבל, והעורר שוחרר לחלופת מעצר, ויודגש, כי באותו שלב טרם התקבלה חו"ד לענין החומר החשוד.

בהחלטת כב' השופטת נצר נקבע, כי ככל שתוגש בקשה להארכת תוקף ההגבלות או מעצר העורר לרגל הגשת כתב האישום, יפוג תוקף ההגבלות משעת מתן ההחלטה בבקשה. כן נרשמה הצהרת ב"כ העורר כי לא תיטען בעתיד טענת שיהיו או מניעות מקום שיוגש כתב אישום, וביהמ"ש יתבקש להורות על מעצרו של העורר.

ביום 9.2.14, נגבתה מהחשוד האחר הודעה (וזאת לאחר שכבר נגבו מס' הודעות), במסגרתה העיד כי העורר, הוא שמכר לו את החומר. מן הערר עולה כי בדיון שהתקיים באותו יום בעניינו של החשוד האחר בבימ"ש קמא חזר בו מאותה גרסה. באותו יום הוזמן העורר לחקירה במשטרה, והתייצב למחרת ביום 10.2.14. ממזכר בתיק עולה כי העורר נעצר עם הגעתו לתחנה, ובהמשך, כעבור דקות ספורות נחקר ועומת עם החשוד האחר, אשר לא חזר על גרסתו המפלילה. בתיק מזכר של שוטר ממנו עולה כי ככל הנראה הועבר מסר מן העורר אל החשוד האחר, ומזכר נוסף לפיו לאחר ביצוע העימות בכה החשוד האחר וציין בפני השוטר: "אני חייב לשתוק, אני לא יכול לדבר".

למחרת הובא העורר בפני בימ"ש השלום באילת, לאחר שהוגשו נגדו כתב אישום ובקשה למעצר עד תום ההליכים. הסנגור טען בפני בימ"ש קמא כי המעצר ע"י קצין המשטרה לא נעשה כחוק, וביקש לשחרר את העורר. בימ"ש קמא לא דן בהחלטתו בטענת המעצר הבלתי חוקי, קבע כי יש ראיות לכאורה להוכחת האישום, ועילת מעצר של מסוכנות, וקבע כאמור דיון נוסף לקראתו הוזמן תסקיר מעצר.

במהלך הדיון היום חזר הסנגור בין היתר על טענתו כי המעצר ע"י קצין משטרה לא נעשה כחוק. כן טען לתחבולה לא כשרה של המשטרה, אשר הזמינה את העורר לחקירה ועצרה אותו קודם לחקירה. הסנגור הוסיף וטען כי על המשיבה היה לפנות לביהמ"ש בבקשה למעצר, הן נוכח הוראת סעיף 23(6) לחוק המעצרים, והן נוכח החלטת כב' השופטת נצר. עוד טען לאפליה על רקע העובדה שאתמול החליט בימ"ש קמא לשחרר את החשוד האחר והמשיבה לא עררה על החלטה זו.

כן טען כי התשתית הראייתית הלכאורית מכורסמת, משום שהודעת החשוד האחר, בה הפליל לכאורה את העורר, הינה הודעה יחידה בין מס' הודעות, בהן לא קשר את העורר למכירה, כאשר כאמור ביקש לחזור בו סמוך לאחר מתן אותה הודעה ולא חזר על הדברים במסגרת העימות. כן נטען בהקשר זה כי גם אותה הודעה עליה מתבססת המשיבה כוללת גרסה כבושה.

טענות הסנגור אינן נטולות בסיס - על פני הדברים, לא נמנע מן המשיבה לפנות לביהמ"ש בבקשה למעצר העורר, ונדמה כי יש קושי מסוים בעובדה שהוזמן לחקירה ונעצר קודם שנחקר.

יחד עם זאת, סבורני כי אין מקום לקבוע כי המעצר לא היה חוקי, בהתקיים עילה לפי הוראות סעיף 23(4) לחוק, כאשר עובר למעצר הנוסף התקבלה בידי המשיבה ראיה נוספת, ישירה אשר החשידה את העורר בביצוע מכירה ממש לחשוד האחר. זאת, בנוסף לעובדה כי באותה שעה כבר היתה בידי המשיבה חוו"ד ממנה עולה כי החומר שנמכר לכאורה היה אכן חומר מסכן האסור בהפצה לפי הוראת החוק.

מכל מקום, גם אילו לא היה מגיע לביהמ"ש כאשר הוא עצור, מוסמך היה ביהמ"ש כמובן להורות על מעצרו.

יש כאמור תשתית ראייתית לכאורית להוכחת האישום. אינני סבור כי חל בה כרסום על רקע ההודעות הנוספות שמסר החשוד האחר, שכן מקום שתתקבל ההודעה המפלילה יהיה בה, לצד העובדה שהעורר נתפס סמוך לסם, ונוכח סכום הכסף הגדול שנתפס בכיסו, תיתכן באופן סביר הרשעה.

העבירה המיוחסת לעורר - מכירת חומר אסור והכמות העצומה של החומר, מבססים עילת מעצר של מסוכנות בדרגה גבוהה. אמנם העבירה מסווגת כעוון בניגוד לעבירת סחר בסמים לפי פקודת הסמים המסוכנים, וזאת נוכח השיקולים השונים בגינם חוקק החוק, אלא שאין לבחון את שאלת המסוכנות רק על רקע סיווג העבירה, כאשר הסכנה לציבור כתוצאה מהפצת חומרים מסכנים דומה לסכנה כתוצאה מהפצת חומרים שכבר הוגדרו כסמים מסוכנים (ראה לענין זה עמ"ת (ב"ש)

57509-11-13, מ"י נ' פלוני, החלטה מיום 41213; עמ"ת (ב"ש) 9744-12-13, דוד אבן נ' מ"י, החלטה מיום 25.12.13, מ"ת (שלום פ"ת) 17004-01-14, מ"י נ' בן יחזקאל ואח', החלטה מיום 12.1.14, וכן החלטת מותב זה מהיום בעמ"ת 30854-02-14, סהר אזמה נ' מ"י).

יש איפוא לבחון כל מקרה לגופו בקפידה, וזאת הן לענין המסוכנות הלכאורית והן לענין החלופות המוצעות, כאשר נראה כי עבירות ההפצה לפי החוק האמור אכן מקימות לכשעצמן מסוכנות בדרגה גבוהה.

אשר לטענת האפליה, ביחס לחשוד האחר ששוחרר, נראה כי אין לקבלה, וזאת הן משום שנגד העורר, להבדיל מהחשוד האחר, יש ראיות לביצוע מכירה של חומר אסור, והן משום שלחשוד האחר, בניגוד לעורר כאן, אין הרשעות ואף לא תיקי מב"ד.

יתרה מכך, בתיק תמצית מידע ממנה עולה חשד כי העורר עוסק במכירת חומרים אסורים.

במצב זה, נוכח עוצמתה הרבה של המסוכנות הלכאורית, אין להתערב בהחלטת בימ"ש קמא להורות על הגשת תסקיר מעצר בענינו של העורר, והערר נדחה.

ניתנה והודעה היום י"ח אדר תשע"ד, 18/02/2014 במעמד הנוכחים.